

Sygn. akt IV KK 677/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 stycznia 2019 r.,
sprawy **A. U.**
skazanego z art. 107 § 1 k.k.s.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 kwietnia 2018 r., sygn. akt XXIII Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt VII K [...]

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- II. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt VII K [...], Sąd Rejonowy w T. uznał A. U. za winnego tego, że w okresie od dnia 3 września 2015 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r. w lokalu „J” w T. przy ulicy N. [...], pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki „A.” Sp. z o.o. z siedzibą w B., urządzał gry hazardowe na automatach do gry marki: K. nr [...], H. nr [...], G. nr [...], H. nr [...], H. nr [...], H. nr [...] oraz H. nr [...], powodujących wygraną rzeczową i zawierających element losowości, poza kasynem gry oraz bez wymaganej koncesji lub zezwolenia na prowadzenie tej działalności, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 3, art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy

z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. z 2016 r., poz. 471 tj.) i za to, na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2018 r., sygn. akt XXIII Ka [...], utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiedli obrońcy skazanych.

Obrońca adw. P. H. zarzucił wyrokowi Sądu odwoławczego:

1. naruszenie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 4 Protokołu nr 7 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej: „EKPCz”) polegające na utrzymaniu w mocy skazania oskarżonego za urządzenie gier na automatach w okresie od dnia 3 września 2015 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r., mimo uprzedniego skazania tego samego oskarżonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt IX K [...], za urządzenie takich gier w ramach czynu ciągłego obejmującego okres od dnia 17 sierpnia 2015 r. do dnia 8 stycznia 2016 r. oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 20 listopada 2017 r., sygn. akt II K [...], za urządzenie takich gier w ramach czynu ciągłego obejmującego okres od dnia 4 stycznia 2016 r. do dnia 14 lutego 2016 r., a także jego uprzedniego skazania za urządzenie takich gier prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt II K [...], w okresie od dnia 1 września 2015 r. do dnia 20 października 2015 r., prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 13 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...], w okresie od dnia 25 listopada 2015 r. do dnia 25 stycznia 2016 r., prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 października 2016 r., sygn. akt V K [...], w okresie nie krótszym niż od dnia 30 września 2015 r. do dnia 3 listopada 2015 r. oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...], w okresie od nieustalonego czasu do dnia 18 października 2016 r.;
2. naruszenie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. polegające na zaniechaniu uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i umorzenia

postępowania mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela wynikającego z faktu, iż akt oskarżenia, – choć zatwierdzony i wniesiony przez prokuratora – sporządził urząd celny, a więc organ, który nie prowadził w sposób legalny postępowania przygotowawczego, albowiem postępowanie to wszczęła i formalnie prowadziła Policja, która nie ograniczyła swoich czynności do zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa (art. 134 § 2 k.k.s.), prowadząc dochodzenie przez 6 tygodni i przesłuchując w jego ramach szereg świadków;

3. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu zarzutu 5 apelacji, dotyczącego niedopuszczalności karania za naruszenie przepisów ustawy o grach hazardowych, które stanowią nieproporcjonalne ograniczenie swobody przepływu usług w Unii Europejskiej i jako takie są sprzeczne z art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE);
4. naruszenie art. 267 TFUE, art. 6 ust. 1 EKPCz oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP polegające na zaniechaniu zadania pytań prejudycjalnych dotyczących dopuszczalności – w świetle przepisów TFUE o swobodzie świadczenia usług – stosowania sankcji karnych za naruszenie art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h. i polegające na braku jakiegokolwiek uzasadnienia tego zaniechania;
5. naruszenie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., art. 107 § 1 k.k.s. oraz art. 4 Protokołu nr 7 do EKPCz polegające na utrzymaniu w mocy skazania oskarżonego za urządzanie gier na automatach w okresie od dnia 3 września 2015 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r., mimo uprzedniego wielokrotnego prawomocnego skazania tego samego oskarżonego wyrokami wskazanymi w zarzucie I niniejszej kasacji za prowadzenie w tym samym czasie jednej i tej samej działalności, a więc w oparciu o takie same fakty;

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca adw. M. T. zarzuciła wyrokowi Sądu odwoławczego rażące naruszenie:

1. art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. z uwagi na fakt, że zachowanie skazanego było już przedmiotem prawomocnego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w R. w sprawie o sygn. akt III K [...], z dnia 25 października 2017 r. oraz przez Sąd Rejonowy w S. w sprawie o sygn. akt III K [...], z dnia 16 października 2017 r.;

2. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w postaci naruszenia przepisu art. 4 ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych z dnia 12 czerwca 2015 r. (Dz. U. z 2015, poz. 1201), który ma charakter abolicyjny i wyłącza możliwość karania na podstawie art. 107 § 1 k.k.s., tj. naruszenia w okresie przejściowym przewidzianym w przepisie, wynikającego z art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych zakazu urządzania gier na automatach poza kasynami gry, przez podmioty, które w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej legalnie prowadziły działalność w zakresie organizowania gier poza kasynami, który to przepis nie został zastosowany przez Sąd odwoławczy.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie wyroków Sądu I i II instancji i umorzenie postępowania.

W odpowiedzi na obydwie kasacje Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. wniósł o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacje wniesione przez obrońców skazanego okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym uzasadniającym ich oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. na posiedzeniu bez udziału stron.

Wbrew stanowisku obrońcy skazanego adw. P. H., postępowanie zakończone wydaniem zaskarżonego wyroku nie jest dotknięte uchybieniem, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

W sprawie niniejszej organem, który wszczął dochodzenie była niewątpliwie Policja, co wynika wprost z treści postanowienia z dnia 15 kwietnia 2016 r. (k. 32, t. I). Jak wskazuje sam skarżący funkcjonariusze Policji wykonywali czynności operacyjno – rozpoznawcze, w tym m. in. dokonali czynności przeszukania oraz zatrzymania rzeczy, a także przesłuchali świadków. Uprawnienia te wynikały wprost z przepisów Kodeksu karnego skarbowego, a dokładnie z treści art. 134 § 1 pkt 2 k.k.s., zgodnie z którym Policja jest organem niefinansowym, który ma uprawnienie do prowadzenia postępowań przygotowawczych w sprawach

dotyczących zarówno przestępstw skarbowych, jak i wykroczeń skarbowych ujawnionych w zakresie swojego działania, z wyjątkiem sytuacji, gdy chodzi o żołnierzy, żołnierzy sił zbrojnych państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz członków ich personelu cywilnego, o ile popełnione przez nich delikty skarbowe pozostają w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Zgodnie zaś z treścią art. 134 § 3 k.k.s. Policja jako niefinansowy organ postępowania ma obowiązek niezwłocznego zawiadomienia o prowadzeniu postępowania przygotowawczego, właściwych finansowych organów postępowania przygotowawczego (art. 134 § 2 k.k.s.). Realizacja tego obowiązku następuje przez przesłanie odpisu postanowienia o wszczęciu postępowania przygotowawczego, chyba że wymienione powyżej niefinansowe organy postępowania przygotowawczego ograniczą swoje czynności do zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego oraz przekazania sprawy do dalszego prowadzenia organom finansowym. Tak też się stało w sprawie niniejszej, w której Policja po przeprowadzeniu wstępnych czynności postępowania przekazała sprawę do dalszego prowadzenia organowi finansowemu tj. Urzędowi Celnemu w K. (k. 1, t. I), doręczając jednocześnie odpis postanowienia o jego wszczęciu (k. 32 t. I). Urząd Celny kontynuował w tej sprawie wykonywanie czynności dowodowych. Następnie prokurator dwukrotnie przedłużał postępowanie przygotowawcze na wniosek Urzędu Celnego w K., postanowieniami z dnia: 14 października 2016 (k. 190, t. I), 19 listopada 2016 r. (k. 198, t. I), jednak zgodnie z art. 153 § 2 k.k.s. prowadzone było ono do końca w formie dochodzenia. W tej sytuacji zastosowanie znajdował przepis art. 155 § 1 i 2 k.k.s., zgodnie z którym w sprawach, w których finansowy organ postępowania przygotowawczego prowadził śledztwo, oraz w sprawach o przestępstwa skarbowe, w których wymieniony organ prowadził dochodzenie, uprawnienie do wniesienia i popierania przed sądem aktu oskarżenia posiada prokurator. W wymienionej kategorii spraw kompetencje finansowego organu postępowania przygotowawczego ograniczają się do sporządzenia aktu oskarżenia w terminie 14 dni od zakończenia śledztwa lub dochodzenia i przesłania go prokuratorowi wraz z aktami sprawy. Akt oskarżenia, który został przekazany prokuratorowi zgodnie z art. 155 § 1 k.k.s., prokurator zatwierdza i wnosi do sądu. Użyty przez ustawodawcę termin „zatwierdza” oznacza

kompetencję prokuratora do zatwierdzenia aktu oskarżenia, z którą wiąże się uprawnienie do oceny jego zasadności, a w konsekwencji uprawnienie do niezatwierdzenia przesłanego mu aktu oskarżenia i umorzenia postępowania albo nakazania jego uzupełnienia. W postępowaniu sądowym finansowy organ postępowania przygotowawczego występuje obok prokuratora, jako równorzędny oskarżyciel publiczny, popierając akt oskarżenia wniesiony przez prokuratora. Zatem, w sprawie tej czynności procesowe dokonane przez funkcjonariuszy policji oraz prokuratora znajdowały swoje normatywne uzasadnienie we wskazanych wyżej przepisach, co oznacza, że wniesiony do Sądu w tej sprawie akt oskarżenia nie zawierał uchybień sygnalizowanych w analizowanym zarzucie kasacyjnym, albowiem akt oskarżenia w tej sprawie zatwierdził i wniósł do sądu prokurator, a zatem uprawniony oskarżyciel i zasadności tej tezy nie podważa fakt, że na etapie postępowania przygotowawczego w ramach czynności dowodowych funkcjonariusze policji przesłuchiwali świadków.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, tj. naruszenia art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 4 Protokołu nr 7 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności wysunięty w kasacji adw. P. H.. U podstaw rozumowania obrońcy skazanego legło przyjęcie, że oskarżony został - przed wydaniem zaskarżonego wyroku - skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt IX K [...], za urządzenie takich samych gier w ramach czynu ciągłego obejmującego okres od dnia 17 sierpnia 2015 r. do dnia 8 stycznia 2016 r. oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 20 listopada 2017 r., sygn. akt II K [...], za urządzenie takich samych gier w ramach czynu ciągłego obejmującego okres od dnia 4 stycznia 2016 r. do dnia 14 lutego 2016 r., a także jego uprzedniego skazania za urządzenie takich gier prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt II K [...], w okresie od dnia 1 września 2015 r. do dnia 20 października 2015 r., prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 13 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...], w okresie od dnia 25 listopada 2015 r. do dnia 25 stycznia 2016 r., prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 października 2016 r., sygn. akt V K [...], w okresie niekrótszym niż od dnia 30 września 2015 r. do dnia

3 listopada 2015 r. oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...], w okresie od nieustalonego czasu do dnia 18 października 2016 r. Wobec tego, że obecnie zarzucony mu czyn został popełniony w okresie od dnia 3 września 2015 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r., zawierał się on w okresie objętym czynami ciągłymi we wskazanych wyrokach. Skoro, więc oskarżony tego czynu i czynów przypisanych wskazanymi wyrokami miał dopuścić się w ramach wykonywanej funkcji prezesa spółki J. sp. z o.o. oraz A. sp. z o.o., to we wszystkich tych zachowaniach chodziło o wykorzystanie przez niego tej samej sposobności wynikającej z prowadzenia określonego typu działalności gospodarczej, polegającej na urządzaniu wbrew przepisom ustawy gier na automatach, w ramach tego samego podmiotu. W takim zaś razie zachowanie oskarżonego należało potraktować jako fragment czynu ciągłego, a prawomocne skazanie za czyn ciągły rodzi powagę rzeczy osądzonej, co wykluczało przypisanie kolejnych, takich samych jednostkowych zachowań z okresu przyjętego w prawomocnym wyroku.

Pogląd wyrażony w kasacji, że przypisane oskarżonemu w wyroku Sądu pierwszej instancji zachowanie, polegające na urządzaniu i prowadzeniu - wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych - gier na opisanych automatach w lokalu w T. stanowi zachowanie tożsame z czynami, za które skazano go wyrokami wskazanymi w kasacji, a zatem stanowi od strony normatywnej element już osądzonego czynu ciągłego, jest błędny.

W kwestii stanowiącej problem, jaki został przedstawiony w rozważanym zarzucie kasacji Sąd Najwyższy zajął już stanowisko m. in. w wyroku z dnia 19 września 2018 r. w sprawie V KK 415/18 (OSNKW 2018/10/71, Biul.SN 2018/12/17-18). Stwierdził tam m.in., że: "skoro urządzanie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 u.g.h.), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny

czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. Uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karno-skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów".

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie przedstawiony pogląd prawny w pełni podziela. Nie powtarzając obszernej i uwzględniającej wszystkie aspekty normatywne argumentacji zawartej w uzasadnieniu tego wyroku, z której wynika niemożność przyjęcia konstrukcji tożsamości czynu w rozumieniu art. 6 § 1 i 2 k.k.s. w odniesieniu do innego, wcześniej prawomocnie osądzanego przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., popełnionego w innym miejscu, należy odesłać skarżącego do uzasadnienia tego orzeczenia (por. LEX nr 2572694; zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., V KK 419/18, LEX nr 2573942). Nadmienić jedynie trzeba, że w sprawie IX K [...] Sądu Rejonowego w B. oskarżony został skazany za zachowania polegające na urządzaniu gry na automatach w okresie od 17 sierpnia 2015 r. do 8 stycznia 2016 r. w lokalu przy ul. B. [...] w B.; w sprawie II K [...] Sądu Rejonowego w S. oskarżony został skazany za zachowania polegające na urządzaniu gry na automatach w okresie od dnia 4 stycznia 2016 r. do dnia 14 lutego 2016 r. w lokalu przy ul. M. [...] w S.; w sprawie II K [...] Sądu Rejonowego w K. oskarżony został skazany za zachowania polegające na urządzaniu gry na automatach w okresie od dnia 1 września 2015 r. do dnia 20 października 2015 r. w lokalu przy ul. O. [...] w K.; w sprawie II K Sądu Rejonowego w P. oskarżony został skazany za zachowania polegające na urządzaniu gry na automatach w okresie od dnia 25 listopada 2015 r. do dnia 25 stycznia 2016 r. w lokalu przy ul. L. [...] w P.; w sprawie V K [...] Sądu Rejonowego w K. oskarżony został skazany za zachowania polegające na urządzaniu gry na automatach w okresie od dnia 30 września 2015 r. do dnia 3 listopada 2015 r. w lokalu przy ul. J. [...] w K.; w sprawie II K Sądu Rejonowego w O. oskarżony został skazany za zachowania polegające na urządzaniu gry na automatach w okresie od nieustalonego czasu

do dnia 18 października 2016 r. w lokalu w O.. Natomiast w przypadku czynu przypisanego w wyroku Sądu Rejonowego w T. chodziło o gry losowe na automatach urządzone w okresie do dnia 3 września 2015 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r. w lokalu przy ul. N. [...] w T.. Samo to porównanie wskazuje zatem wprost, że ani miejscowość, ani czasookres popełnionych czynów nie jest tożsamy. Nie wykazano również, aby czyn przypisany oskarżonemu oraz te, za które został prawomocnie skazany obejmowały te same rodzaje automatów do gier. Kasacja pomija również, że konstrukcja prawna czynu ciągłego określona w art. 6 § 2 k.k.s. wywodzi się z podobnej konstrukcji przewidzianej w art. 12 k.k. Jej *ratio legis* to objęcie nią przestępstw popełnianych na raty, zachowań podejmowanych kolejno, a nie w tym samym czasie, w różnych miejscach, przy pomocy różnych czynności wykonawczych (zob. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2019 r., sygn. akt V KK 291/18, LEX nr 2603526).

Oczywiście bezzasadny okazał się także zarzut z pkt 1 kasacji obrońcy skazanego adw. M. T., tj. zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. W tym kontekście zauważyć wypada, że prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wskazał, że wymienione w zarzucie kasacji wyroki Sądu Rejonowego w R. o sygn. akt III K [...] oraz Sądu Rejonowego w S. o sygn. akt III K [...] nie dotyczą skazanego, ale osoby o danych Ł. B.. Orzeczenia te nie widnieją także w danych o karalności skazanego A. U. zawartych w aktach niniejszej sprawy (k. 355t. II), co tylko zdaje się potwierdzać, że w istocie nie mają one związku z przedmiotową sprawą i nie dotyczą osoby skazanego. Pomijając jednak i tę okoliczność, nawet jeśli przyjąć, że orzeczenia te mogłyby dotyczyć skazanego A. U. to wskazać należy, że obrońca skazanego nie uprawdopodobniła, że w istocie przyjęte w tych orzeczeniach miejsca popełnienia przestępstwa, automaty, na których urządzano i prowadzono gry są identyczne z tymi, o których mowa w wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...].

Oczywiście bezzasadny okazał się także drugi z zarzutów sformułowanych przez adw. M. T., w którym podniosła, że w sprawie doszło do naruszenia art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1201) w sytuacji, gdy działalność w zakresie urządzania gier

na automatach poza kasynem gry winna być tolerowana w okresie przejściowym, tj. do dnia 1 lipca 2016 r. Przede wszystkim należy podkreślić, że przepisy wymienionej ustawy weszły w życie w dniu 3 września 2015 r., podczas gdy czyn przypisany oskarżonemu w niniejszej sprawie dotyczy działalności, która miała miejsce od dnia 3 września 2015 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r. Nadto art. 4 tej ustawy, na który powołuje się skarżący, stanowi, że podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy mają obowiązek dostosowania się do wymogów określonych w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do dnia 1 lipca 2016 r. Przepis ten dotyczy zatem m.in. podmiotów, o których mowa w art. 6 ust. 1 u.g.h., w myśl którego działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Odnosi się zatem wyłącznie do legalnie działających podmiotów. W związku z tym, z normy zawartej w tym przepisie nie może skorzystać skarżący, który wymogu uzyskania koncesji nigdy nie wypełnił. Wskazać także należy na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r. (sygn. sprawy I KZP 1/16), w którym Sąd ten wyjaśnił, iż przepis art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych dotyczy wyłącznie podmiotów, które uprzednio prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych. Natomiast skarżący prowadził swoją działalność z naruszeniem przepisów u.g.h., nie może więc skutecznie obecnie powoływać się na przywileje wynikające z art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. Kwestie te były zresztą już przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, który wskazywał, że w sprawie niniejszej ustalono ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony w ramach spółki A., nie posiadał w okresie zarzucanego mu czynu koncesji na prowadzenie działalności w zakresie urządzania gier na automatach (zob. s. 4 uzasadnienia SO).

Natomiast zarzuty kasacji obrońcy skazanego adw. P. H. podniesione w pkt 3 i 4, które nie są oparte o zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej były w tej sprawie niedopuszczalne, stosownie do treści art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k., ponieważ oskarżony został skazany na karę grzywny samoistnej.

Konkludując, należało stwierdzić, że analizowane wyżej zarzuty kasacyjne okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 537 § 1 k.p.k. w zw. z art. 535 § 3 k.p.k. postanowił jak w części dyspozytywnej postanowienia. Orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego oparto na podstawie art. 637a k.p.k.